

Sang til de Nygifte

October 1853

Fornylig var der en Spörger om,
»Men Gud, hvor er dog Bruden blevet?«
Men intet Brev, ingen Brud der kom,
Og saa blev ingen Vise skrevet;
Og Skyld var Dampen og de jyske Folk,
Hun kom – og Amor er den bedste Tolk,
Strax sprang frem en Sang,
Nu da förste Gang
Vi hilse her paa de Nygifte.
Paa Spindesiden hun til Danmark naaer,
Og her hun Lykketraaden spinde,
Med hende Manden en Guldteen faaer,
Spind Guld for ham du norske Qvinde.
Her Fröken-Navn i Fruen ikke döer,
Hun hedder *Jette Boye* nu som för.
Det er udtænkt vel,
Clara Raphael
Ei kunde gjöre det med Navnet.
Det Sted i Danmark, hvor Alle veed,
At *Holberg*, norsk og dansk i Grunden,
Var hjemme, gav Du din Kjærlighed,
Der flöi dit Hjertes Ja fra Munden.
Det Hjem hvor *Ludvig Holberg* elsket stod,
Ja voxet fast, der styred' Du din Fod.
Og dit Hjem der staaer.
Ned fra Himlen naaer
Velsignende en Faders Tanke.
En Krands er Danmark ved aaben Strand,
Her har Du Slægt, her har Du Venner,
Men fra Forældre og Fædreland,
Du skiltes, denne Sorg Du kjender.
Dog ham, Du gav Dig til fortröstningsfuld,
Vil Dig det veie op med Hjerte-Guld.
I vor Sang i Dag,
Hör vort Hjerteslag.
Og nu en Skaal for de Nygifte!